

Αριθμός Απόφασης ...1...../2012

(470/57/2009)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

(Τακτική Διαδικασία)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές, Χριστίνα Τζίμα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Σουλτάνα Κρυστάλλη, Πρωτοδίκη, Νικόλαο Χατζηαγγελίδη, Πρωτοδίκη - εισηγητή, και από την Γραμματέα, Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 6^η Ιουνίου 2011, για να δικάσει την από 13-2-2009 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 470/57/2009 αγωγή, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16-2-2009, προσδιορίστηκε για την δικάσιμο της 26-4-2010 και εγγράφηκε στο πινάκιο με αριθμό 04. Κατά την ορισθείσα αυτή δικάσιμο η συζήτησή της αναβλήθηκε για την πιο πάνω αναφερόμενη δικάσιμο και εγγράφηκε στο πινάκιο με αριθμό 15. Η αγωγή έχει ως αντικείμενο χρηματική αξίωση από συγγενικά δικαιώματα, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: (1) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Σαπφούς αριθμός 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, (2) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ -ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Πατησίων αριθμός 130 και εκπροσωπείται νόμιμα, και (3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΉΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής επί της οδού Αριστοτέλους αριθμός 64 και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου, Χαράλαμπου Καραμανίδη (Δ.Σ. Κατερίνης) και κατέθεσαν κοινές έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «

.. που εδρεύει στην

και

εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της, Αθηνάς Χατζή (Δ.Σ. Κατερίνης) και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Οι ενάγοντες, για τους λόγους που ιστορούν σ' αυτήν, ζητούν να γίνει δεκτή η πιο πάνω αγωγή τους.

Κατά τη συζήτηση της ένδικης αγωγής και κατά την εκφώνησή της από τη σειρά του σχετικού πινακίου, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν, να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

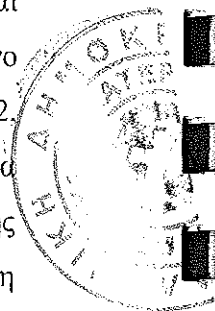
Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του νόμου 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ 1, 47 παρ 1 και 48 παρ 1 του νόμου 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας, κ.α. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μην γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το νόμο 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στον δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (βλ. ΠολΠρωτΑθ 3318/1998, ΔΕΕ 1999.403, Μ. Μαρίνο «Η προσβολή του δικαιώματος ΕλλΔνη 35.1441 επ. ιδίως 1445). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου προβλέπεται, μεταξύ

όλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από τον στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του νόμου 2121/1993. Κατά το ίδιο άρθρο (49 του νόμου 2121/1993) η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ' ημισείας, μεταξύ αφενός των μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους το ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (βλ. άρθρο 55 παρ 1 β, το οποίο βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται, είτε «τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου», είτε κατ' εξαίρεση υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Μάλιστα κατά το άρθρο 56 παρ 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε

παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό, ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής, ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ 3 του νόμου 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του νόμου 2054/1992 «κύρωση της διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης, που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961» ορίζεται, ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει γραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5, και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ 1 του ιδίου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο δημοσίευσης), ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του πιο πάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση δημοσιεύθηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ιδίου άρθρου ορίζεται, ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του, που κατατέθηκε στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει, ότι δεν θα εφαρμόσει, είτε το κριτήριο δημοσίευσης, είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης,

της αποδοχής ή της προσχώρησης ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία όμως αυτήν περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά την παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται, ότι εφόσον ένα φωνογράφημα, που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς, ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος, χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο, μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του νόμου 2054/1992 προκύπτει, ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον: α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφός του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων, να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο και σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται, όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες πιο πάνω διατάξεις του νόμου 2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως πχ. η ΗΠΑ, το φωνογράφημα αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος, που θεωρείται ότι εκδόθηκε

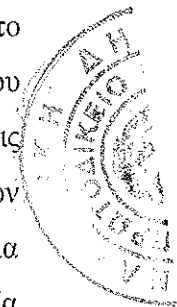
για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ 2 του νόμου 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ιδίου νόμου, στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ 2 του νόμου 2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της σύγχρονης διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (βλ. ΠολΠρωτΚατερ 153/2008, ΠολΠρωτΑθ 815/2006, ΠολΠρωτΚοζ 135/2006, ΠολΠρωτΧαλκιδικής 111/2006 και ΠολΠρωτΔρ 13/2004, αδημοσίευτες στο νομικό τύπο). Τέλος, κατά τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του ΑΚ, ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει, ότι ο οφειλέτης χρηματικής παροχής γίνεται υπερήμερος και εντεύθεν οφείλει στο δανειστή τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται στο νόμο ή τη δικαιοπραξία, αν προηγήθηκε εκ μέρους του δανειστή δικαστική ή εξώδικη όχληση, που αποτελεί μονομερή και ανακοινωτέα σε άλλον δήλωση βουλήσεως, έχει ισχύ και παράγει τα αποτελέσματά της, μόνον εφόσον γίνει όπως την εννοεί και απαιτεί ο νόμος. Ειδικότερα, η όχληση πρέπει κατά το περιεχόμενό της να είναι ακριβής, ορισμένη, σαφής και καθαρή, δηλαδή να προκύπτει από αυτή κατά τρόπο αναμφίβολο, το είδος, το ποσό και άλλα προσδιοριστικά στοιχεία της απαιτήσεως, επιπλέον δε να είναι απαλλαγμένη από αίρεση ή άλλο όρο και να απαιτεί ακριβώς την οφειλόμενη παροχή

(βλ. ΑΠ 1511/2000, ΕλλΔνη 2001.1351, ΕφΑθ 8252/2004, ΕλλΔνη 2005.1732). Κατά δε το άρθρο 346 του ΑΚ ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Προϋπόθεση για την οφειλή νομίμων (δικονομικών) τόκων κατά το άρθρο αυτό (346 του ΑΚ) είναι το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα, επί διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιοριστεί με την αντίστοιχη διαπλαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης - χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιολογίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθοριστεί αυτή, κατά τρόπο οριστικό από το δικαστήριο, αφού πριν τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του, το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής αυτής αποφάσεως που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσιδικής αυτής αποφάσεως, και όχι από το προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (πρβλ ΑΠ 998/2006 ΕΔΠ 2007.147, ΑΠ 387/2002, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, βλ. και ΠολΠρωτΧαλκιδικής 106/2008, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο).

Στην προκειμένη περίπτωση οι ενάγοντες ιστορούν με την υπό κρίση αγωγή τους, ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα, κατά το άρθρο 54 παρ 4 του νόμου 2121/1993 και συγκεκριμένα, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους

τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ιδίου νόμου. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την εναγομένη, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι παρά ταύτα η εναγομένη, η οποία διατηρεί επιχείρηση beach bar (παραθαλάσσιο μπαρ) στην

, με το διακριτικό

τίτλο « », εμβαδού 800 τ.μ. περίπου, μέχρι την κατάθεση της υπό κρίση αγωγής είναι αδιάφορη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιεί κατά τους καλοκαιρινούς μήνες το ενδεικτικά αναφερόμενο στο δικόγραφο της αγωγής μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, για να ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία της και ως εκ τούτου στηρίζει τα έσοδά της. Με βάση τα ως άνω ιστορούμενα ζητούν με την υπό κρίση αγωγή τους, α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η εναγομένη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην ως άνω επιχείρησή της σε καθημερινή βάση, με χρόνο λειτουργίας 1 έως 5 μήνες περίπου τον χρόνο (σαιζόν - καλοκαίρι), του οποίου η χρήση είναι απαραίτητη για την λειτουργία της επιχείρησής της, για τα έτη 2005, 2006 και 2007, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός της, και για τις τρεις κατηγορίες δικαιούχων, για όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησής της, σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της για κάθε έτος, το οποίο να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός της, από το χρηματικό ποσό των 4.200 ευρώ για το έτος 2005, από το χρηματικό ποσό των 4.200 ευρώ για το έτος 2006, και από το χρηματικό ποσό των 4.200 ευρώ για το έτος 20067, και συνολικά, το χρηματικό ποσό των 12.600 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 19% (ήτοι 2.394 ευρώ), ήτοι συνολικά 14.994 ευρώ, β) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (ενάγοντες), τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά, ήτοι 25%, 25% και 50% αντίστοιχα, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλλει το αιτούμενο ποσό με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, δ) να

υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2005, 2006 και 2007, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα, να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, ε) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η παρούσα απόφαση και τέλος στ) να καταδικαστεί η εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών τους εξόδων επί της προκειμένης δίκης, χρηματικού ποσού 500 ευρώ, η οποία καλύπτει τα έξοδα σύνταξης και κοινοποίησης της υπό κρίση αγωγής, την αμοιβή του εισπράκτορά τους, παράσταση του δικηγόρου τους, στα οποία οι ενάγοντες αναγκάστηκαν να υποβληθούν λόγω άρνησης της εναγομένης να προσκομίσει τα οικονομικά της στοιχεία, που ήταν απαραίτητα για την κατάθεση και τη συζήτηση της αγωγής, όπως επί λέξει διατυπώνουν το σχετικό αίτημά τους.

Με αυτό το περιεχόμενο και τα ως άνω αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, η οποία είναι ορισμένη, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού, που παραδεκτώς προέβαλε η εναγομένη, ως αβασίμου, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας τηρήθηκε η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 214 Α του ΚΠολΔ διαδικασία περί απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. την από 22-6-2009 δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου των εναγόντων, περί αδυναμίας εξεύρεσης συμβιβαστικής λύσης λόγω μη προσέλευσης της εναγομένης στην ορισθείσα προς τούτο συνάντηση), αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της (βλ. άρθρο 18 παρ 1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 49 παρ 1 εδ. τελ. του νόμου 2121/1993 και 25 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία. Είναι δε εν μέρει νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ως άνω οικεία νομική σκέψη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ 1, 3, 46, 49, 54 παρ 1, 55, 56, 58 του νόμου 2121/1993, 74, 176, 450 επ. Κ.Πολ.Δ. και 901 επ. ΑΚ, εκτός από το αίτημα των εναγόντων περί παράδοσης από την εναγομένη καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, συγκεκριμένα δε κάθε μήνα, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντίστοιχου καταλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ιδίου νόμου

(2121/1993) και συνεπώς προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η εις το μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους της εναγομένης στην επιχείρησή της είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση της τελευταίας για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού της προς εκπλήρωσή της. Εξάλλου, το παρεπόμενο αίτημα της αγωγής περί καταβολής τόκων, κατά το μέρος που αφορά στα ποσά της αιτούμενης από τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής, είναι νόμιμο μόνο για το μετά την επίδοση της τελεσιδικίας απόφασης χρονικό διάστημα, που θεωρείται ότι περιλαμβάνεται ως έλασσον στο προβληθέν αίτημα καταβολής τόκων από την επίδοση της αγωγής, καθόσον, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην οικεία ως άνω νομική σκέψη, το ύψος της εύλογης αμοιβής που θα προσδιοριστεί με την παρούσα διαπλαστική απόφαση, θα καταστεί εκκαθαρισμένο και ληξιπρόθεσμο από την τελεσιδικία της απόφασης αυτής και την επίδοσή της στην εναγομένη, και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε η τελευταία θα οφείλει τόκους υπερημερίας. Κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για Φ.Π.Α. το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο μόνο για το μετά την είσπραξη του ποσού της εύλογης αποζημίωσης από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο δε, διότι όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή δικαστικής αποφάσεως, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής Φ.Π.Α. καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και επομένως μόνον έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του ΑΚ, από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι την ημέρα εισπράξεως της αμοιβής (βλ. ΑΠ 80/1999, δημοσίευτη στο νομικό τύπο, ΕφΑθ 8884/2003, ΕλλΔνη 45.1102, ΕφΑθ 9411/2000, δημοσίευτη στο νομικό τύπο). Απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι, για τους ίδιους ως άνω λόγους, ήτοι του ανεκκαθάριστου και αβέβαιου της σχετικής αξιώσεως της εύλογης αμοιβής πριν την τελεσιδικία της διαπλαστικής αποφάσεως, που καθορίζει το ύψος της, και το παρεπόμενο αίτημα περί προσωρινής εκτελεστότητας του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής (βλ. ΠολΠρωτΧαλκιδικής 106/2008, ό.π.). Μη νόμιμο επίσης και επομένως απορριπτέο ως τέτοιο είναι και το αίτημα να περιληφθεί στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, καθόσον η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο, κατά το άρθρο 189

Κ.Πολ.Δ., έξοδο, περαιτέρω δε αυτοί δεν επισυνάπτουν στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων τους και δεν προσδιορίζουν ειδικότερα κατ' είδος και ποσό τα επιμέρους κονδύλια, που απαρτίζουν το αιτούμενο συνολικό ποσό των 500 ευρώ και συνεπώς, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ 2 Κ.Πολ.Δ., το Δικαστήριο στην περίπτωση τυχόν επιδικάσεως τέτοιων εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (βλ. ΑΠ 1584/1997, ΕλλΔνη 39.1284). Επομένως, η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο για το αντικείμενό της τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. τα με αριθμούς 250922 και 250921 αγωγόσημα με τα επ' αυτών κινητά επισήματα).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα απόδειξης (

) και εκείνης του μάρτυρα ανταπόδειξης (

), που εξετάστηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασής του, καθώς και από όλα τα έγγραφα, που νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα: Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ 4 του νόμου 2121/1993 «για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες -παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από το ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Επομένως, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ 2 και 58 του νόμου 2121/1993, να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία των εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και

αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς αποδείχθηκε, ότι οι ενάγοντες, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά το γερμανικό «GVL», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», το ουγγρικό «EJI», το ισπανικό «AIE», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMEX», το ολλανδικό «NORMA», το βελγικό «MICROCAM», το πολωνικό «STOART», το κροατικό «HUZIP», το αυστριακό «LSG», το ρωσικό «ROUPI», το βρετανικό «PAMRA», το εσθονικό «ESTONIAN PERFORMERS' ASSOCIATION (EEL)», το τσεχικό «INTERGRAM», το ουκρανικό «OBERIH», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον εκπροσωπώντας βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD» κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελεγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην οικεία μείζονα σκέψη της παρούσας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του νόμου 2054/1992, παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του νόμου 2121/1993, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην υπό κρίση αγωγή, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997 τεύχος Β), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του νόμου 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν,

και ενεργούν στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993 στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2/5/03), «ΑΥΓΗ» (6/6/03) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2/5/03) και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τα αμοιβολόγια αυτά, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για την λειτουργία τους, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια της επιχείρησης. Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους για τα έτη 2005, 2006 και 2007, για υπαίθριους χώρους που λειτουργούν από 1 έως 5 μήνες το καλοκαίρι, εμβαδού από 501 έως 700 τ.μ., η αμοιβή αυτή καθορίστηκε στο 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, και σε ελάχιστο χρηματικό ποσοστό 3.600 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. ποσοστού 19% για την καλοκαιρινή λειτουργία τους. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου συγκαταλέγεται και η εναγομένη, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση beach bar (παραθαλάσσιο μπαρ) στην , με το διακριτικό τίτλο « », εμβαδού 700 τ.μ., περίπου. Η επιχείρηση αυτή σε καθημερινή βάση κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, σε διάρκεια λειτουργίας πέντε (5) μηνών, χρησιμοποιούσε κατά τα έτη 2005, 2006 και 2007 μουσικό και ξένο ρεπερτόριο, των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, η χρήση του οποίου ήταν απολύτως απαραίτητη για την άσκηση του είδους της επιχείρησής της, έστω και εποχιακού χαρακτήρα, καθώς και για την προσέλκυση και τη ψυχαγωγία των πελατών. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι με την από 04-6-2004 άδεια ίδρυσης και λειτουργίας καταστήματος του Δήμου , χορηγήθηκε στην εναγομένη άδεια για να ιδρύσει και να λειτουργήσει κατάστημα ανοικτό μπαρ (open bar), εντός κάμπινγκ, δυναμικότητας εκατόν είκοσι (120) καθισμάτων. Κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ο αριθμός αυτός τραπεζοκαθισμάτων δεν αναπτύσσεται σε επιφάνεια εμβαδού 250 τ.μ., όπως

ισχυρίζεται η εναγομένη, καθόσον δεν θα ήταν λειτουργική η ανάπτυξή τους για την ίδια την λειτουργία της επιχείρησης καθευατήν. Εξάλλου, η επιχείρηση αυτή έχει ανάγκη και από επιφάνειες που δεν καταλαμβάνονται από τραπεζοκαθίσματα, όπου μπορούν να κινούνται ή να στέκονται οι πελάτες, να χορεύουν, να σχηματίζουν παρέες, εκτός από τις επιφάνειες που είναι απαραίτητες για την προπαρασκευή των παρεχόμενων υπηρεσιών. Συνεπώς, η επιφάνεια που ασκείται η ένδικη επιχείρηση είναι αυτή των 700 τ.μ. περίπου, όπως κατέθεσε ο μάρτυρας απόδειξης στο ακροατήριο και όχι των 250 τ.μ., όπως επικαλείται η εναγομένη, ούτε των 800 τ.μ., όπως ιστορείται στην υπό κρίση αγωγή. Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευτούν με την εναγομένη και να προβάλλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, πλην όμως απέτυχε η προσπάθεια διαπραγμάτευσης για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής τους. Η αμοιβή αυτή επιμεριζόμενη κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά στις προαναφερόμενες κατηγορίες, πρέπει να οριστεί σε ποσοστό 5% (και όχι 10% όπως ζητείται με την αγωγή) επί των ακαθαρίστων εσόδων της εναγομένης για τα προαναφερόμενα έτη (2005, 2006 και 2007), με βάση το οποίο και τους καταλόγους μουσικού ρεπερτορίου (τραγουδιών) που χρησιμοποίησε η εναγομένη θα γίνει η πληρωμή, κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό, το οποίο όμως χρηματικό ποσοστό δεν θα είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός της, από το χρηματικό ποσό των 1.800 ευρώ για καθένα από τα έτη 2005, 2006 και 2007. Με βάση τα πιο πάνω πλήρως αποδειχθέντα πραγματικά γεγονότα, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η παραδεκτός προβληθείσα από την εναγομένη ένσταση του άρθρου 281 Α.Κ., και ακολούθως, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη κατά το αντίστοιχο αίτημά της και η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην παραπάνω επιχείρησή της, για καθένα από τα έτη 2005, 2006 και 2007, πρέπει να καθοριστεί στο χρηματικό ποσό των 1.800 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 19% ($1.800 \times 19\%$) χρηματικού ποσού ύψους 342 ευρώ, οπότε το συνολικό ποσό της οφειλόμενης από αυτήν εύλογης αμοιβής για τα έτη 2005, 2006 και 2007 ανέρχεται στο ύψος των 6.426 ευρώ (2.142×3). Τέλος, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ως άνω οικεία νομική σκέψη, η εναγομένη έχει υποχρέωση κατά το νόμο (άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993), να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, που

εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το περαιτέρω αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί η τελευταία, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας, να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους για το επίδικο χρονικό διάστημα, συγκεκριμένα δε για τα έτη 2005, 2006 και 2007. Κατ' ακολουθία των προαναφερόμενων πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη η αγωγή, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε στην επιχείρησή της κατά τα έτη 2005, 2006 και 2007, στο χρηματικό ποσό των 6.426 ευρώ (1.800 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 19% από 342 ευρώ X 3 έτη), να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της πιο πάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές, και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό χρηματικό ποσό των 6.426 ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 5.400 ευρώ, από την επόμενη της προς αυτήν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 1.026 ευρώ (αναλογούν Φ.Π.Α.), από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος χρηματικού ποσού των 5.400 ευρώ, και μέχρι την εξόφληση. Περαιτέρω, η εναγομένη, λόγω της εν μέρει ήττας της στην προκειμένη δίκη, πρέπει να καταδικαστεί στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματός τους (βλ. άρθρα 178 παρ 1, 191 παρ 2 και 106 Κ.Πολ.Δ.), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά και εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε η εναγομένη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της, για τα έτη 2005, 2006 και 2007, στο συνολικό χρηματικό ποσό των έξι χιλιάδων τετρακοσίων είκοσι έξι (6.426) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών (τρίτης ενάγουσας), και κατά το υπόλοιπο 50%, ποσοστό 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών (πρώτου ενάγοντος) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερου ενάγοντος).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό χρηματικό ποσό των έξι χιλιάδων τετρακοσίων είκοσι έξι (6.426) ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 5.400 ευρώ, από την επόμενη της προς αυτήν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 1.026 ευρώ, από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού (των 5.400 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την χρονική περίοδο 2006-2008.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ στην Κατερίνη στις 14-9-2011 και ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις 24.-1.-2012, με άλλη σύνθεση αποτελούμενη από τους Δικαστές Μαρία Γουλιανώ

Πρόεδρο Πρωτοδικών (επειδή η Πρόεδρος Χριστίνα Τζιμα μετατέθηκε στο Πρωτοδικείο Λάρισας), Νικόλαο Χατζηαγγελίδη και Παναγιώτα Συριοπούλου Πρωτοδίκες (επειδή η Πρωτοδίκης Σουλτάνα Κρυστάλλη, λόγω προαγωγής της τοποθετήθηκε στο Πρωτοδικείο της Νάξου).

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

(και επειδή μετατέθηκαν

η Πρόεδρος και η αρχαιότερη

Δικαστής της σύνθεσης)

το έτερο μέλος της σύνθεσης

Νικόλαος Χατζηαγγελίδης

Πρωτοδίκης

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

